

Arrest

nr. 228 756 van 13 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2019 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VELDEMAN *loco* advocaat P. VERACHTERT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 19 oktober 2015 en heeft zich een eerste maal vluchteling verklaard op 20 oktober 2015.

Op 23 februari 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing.

Bij arrest nr. X van 7 september 2018 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker.

1.2. Zonder België te verlaten, diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in op 20 november 2018.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besloot tot niet-ontvankelijkheid van dit tweede verzoek op 18 juli 2019. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, S. A., verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Pashtuun van etnische origine en een soennitische moslim te zijn. U werd geboren in 1377 (1998) in het dorp Bar Nurgal in het district Nurgal van de provincie Kunar. U woonde daar tot aan uw vertrek uit Afghanistan met uw familie. Uw vader was stafmedewerker bij het National Directorate of Security (NDS). Hij had er de rang van majoor en was gestationeerd in de stad Asadabad in de provincie Kunar. Vijf dagen voor uw vertrek uit Afghanistan gaven de taliban een dreigbrief aan de mullah van uw dorp. Deze laatste kwam bij u thuis en overhandigde de brief aan uw moeder. Toen uw oom naar uw huis kwam las hij de brief en vertelde hij dat de taliban beslist hadden u te vangen. U was de oudste zoon van uw vader en door u te vangen zouden ze uw vader kunnen verplichten zich bij hen aan te sluiten. Twee dagen later werden de problemen erger en gaf uw vader uw oom de opdracht uw vlucht uit Afghanistan te regelen. Aldus vertrok u in hamal 1394 (maart/april 2015) om op 19 oktober 2015 in België aan te komen en er op 20 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Enkele maanden na uw vertrek uit Afghanistan verhuisde de rest van uw familie naar de stad Jalalabad. Daar bleven ze 2,5 à 3 maanden wonen. Het was er echter moeilijk leven waardoor ze uiteindelijk terugkeerden naar uw dorp. In het dorp, u weet niet wanneer, ontving uw familie een tweede dreigbrief waarin stond dat ze uw familie overal zouden vinden en vermoorden. Ondertussen bleef uw vader aan de slag in Asadabad. Acht maanden voor uw interview vertrok hij eens op dienst en werd hij ontvoerd door de taliban. Sindsdien heeft uw familie er niks meer van gehoord. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw ‘taskara’ (Afghaans identiteitsbewijs) en die van uw vader (originelen), zijn militair notitieboekje (origineel), een certificaat betreffende zijn opleiding in Rusland (origineel), twee appreciatiebrieven van uw vader (originelen), een foto van uw vader in Rusland (origineel) en een foto van hem met zijn bodyguards (origineel), uw vaders badge van NDS (origineel), de twee dreigbrieven van de taliban (originelen), een bevestigingsbrief van de autoriteiten betreffende uw problemen (origineel) en de enveloppe waarmee uw documenten u werden opgestuurd (origineel).

Op 23 februari 2018 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar geen geloof kon worden gehecht aan uw relaas en u bovendien geen zicht bood op de verblijfplaatsen van uw familieleden na uw vertrek uit Afghanistan. U tekende hiertegen beroep aan, maar op 7 september 2018 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bovenstaande beslissing. Bovendien bleek de RvV van oordeel dat gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, het voldoende aannemelijk was dat uw familie zich in Jalalabad bevond en dat in casu de veiligheidssituatie aldaar diende te worden beoordeeld. U ging niet verder in beroep.

Zonder België te hebben verlaten diende u daarentegen op 20 november 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verwees opnieuw naar uw problemen zoals u die voorheen had uiteengezet, maar voegde daar aan toe ondertussen een nieuw, bijkomend probleem te kennen. Zo zou u reeds drie jaar een relatie hebben met een Belgische vrouw en zou uw familie daar van op de hoogte zijn gebracht. Zij zouden u daarom niet langer als moslim beschouwen en bedreigden u reeds via Facebook. U vreesde dan ook bij terugkeer naar Afghanistan door uw oom, die imam is, te worden gestenigd. Ter staving van uw volgend verzoek legde u een USB-stick neer met daarop audiobestanden alsook enkele prints van Facebook.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

*Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw allereerste verzoek hebt uiteengezet, namelijk uw vrees ten aanzien van de taliban, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. De verklaring dat u nog steeds gedood zult worden door de taliban voegt aldus niets toe aan uw relaas. Immers werd in het verleden reeds op omstandige wijze uiteengezet waarom geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw relaas. Dat u hier nu toch op verder wenst te borduren is dan eigenlijk ook niet ernstig en ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in grote mate. U toonde nergens aan waar het CGVS tijdens haar eerdere appreciatie een fout zou hebben gemaakt, noch wist u uw eigen geloofwaardigheid ook nog maar enigszins te herstellen, **wel integendeel.***

Immers, wat betreft uw verklaringen met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, namelijk uw relatie met een Belgische vrouw en de hierdoor ontstane controverse, moet immers worden benadrukt dat deze evenmin overtuigen. Zo is het vooreerst opmerkelijk dat ofschoon u beweerde reeds sedert drie jaar een relatie te hebben met deze dame en dit klaarblijkelijk gevoelig ligt binnen uw familie, u dit nooit eerder ter sprake zou hebben gebracht. Hoe dan ook meende u dat uw familie hiervan op de hoogte zou zijn gebracht, al bleek u niet zeker te kunnen stellen wie hiervoor verantwoordelijk was. Waarom iemand dat überhaupt zou doen, lijkt evenmin duidelijk. In ieder geval meende u door uw oom via Facebook te worden bedreigd, legde u hiervan ter staving een aantal 'prints' neer van chatgesprekken en audiobestanden, al kon ook dit niet overtuigen. Dergelijke 'prints' dragen immers geen enkele bewijswaarde daar zij gezien hun niet-officiële karakter eigenlijk door eender wie, eender waar kunnen worden geschreven. Dat iemand overigens zwart op wit op papier zou zetten u te willen doden, lijkt weinig doordacht. Ook de audiobestanden kunnen desgevallend door eender wie, eender waar worden ingesproken. Tot slot zij nog vermeld dat, wat betreft de foto's waarop u te zien bent met een vrouw, aan dergelijke privé-foto's evenmin enige bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Bovendien dient opgemerkt dat zowel uw foto's, prints alsook uw audiobestanden een bijzonder gesolliciteerd karakter lijken te dragen, hetgeen tekenend is voor uw gebrek aan oprechtheid en wijst op het eerder opportunistische karakter van uw verzoek.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire

bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghaanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse

provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de **situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland**. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt

dat aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de **situatie in de steden**, vooral de provinciehoofdplaatsen, **sterk verschilt van deze op het platteland**. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het **geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar**. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in de laatste maanden, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het **geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel**, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het **duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn**. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door **enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP**, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een **grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt**. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de **typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend** is, en in alle drie de districten kan het **gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP**. Hoewel het **geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard** is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). De drie districten blijken daarentegen een **toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten**.

Waar blijkt dat de **Taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikt in Surkhrod** en het district als gecontesteerd wordt aangeduid door andere bronnen, dient erop gewezen te worden dat dit **niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw**. Er dienen immers **diverse objectieve elementen** in ogenschouw genomen te worden om in het kader van een **alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade** zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Volgende indicatoren worden in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten. Uit de analyse van de veiligheidsincidenten in het district Surkhrod blijkt dat in de rapporteringsperiode sprake was van 30 geregistreerde incidenten, waarbij geweld in het district voornamelijk doelgericht is, waarbij de doelwitten de Afghaanse veiligheidsdiensten of opstandelingen

betreffen, en er regelmatig melding gemaakt wordt van operaties van de veiligheidsdiensten waarbij opstandelingen worden gedood. Ook vielen in deze periode occasionele burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie **blijkt echter niet dat de betwiste controle in het district een dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie in Surkhrod** dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is louter op basis van hun aanwezigheid in het district.

Niettegenstaande er zich in het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Jalalabad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 57/6/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht.

In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

In een vierde en laatste middel voert verzoeker nog de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft voorgelegd die ertoe leiden dat zijn verzoek om internationale bescherming in overweging dient te worden genomen.

Verzoeker vraagt om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift nog volgende stukken: de afwijzing van de *pro deo* aanstelling door het Bureau Juridische Bijstand (stuk 2), attesten van de Burgerlijke Stand te Leopoldsburg (stuk 3), een attest van de Christelijke Mutualiteit van 19 maart 2019 (stuk 4), een verklaring van het OCMW te Leopoldsburg van 19 maart 2019 (stuk 5), een attest van de RVA van 21 maart 2019 (stuk 6), bewijzen van tewerkstelling (stuk 7), het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken inzake Afghanistan (stuk 8), kaarten van Afghanistan, in het bijzonder Bar Nargul en Jalalabad (stuk 9), een krantenartikel, “*Trump zegt dat hij Afghanistan “in 10 dagen van de kaart kan vegen” - Afghaanse overheid wil uitleg*” van Het Laatste Nieuws van 24 juli 2019 (stuk 10), een internetartikel “*National Directorate of Security*” van Wikipedia (stuk 11), foto's van verzoeker en zijn vriendin (stuk 12), ‘*screenshots*’ van WhatsApp-berichten tussen verzoekers vriendin en hemzelf (stuk 13).

Op 25 september 2019 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus “*Afghanistan. Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum)*” van 26 augustus 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker is voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, mist dan ook juridische grondslag.

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht..

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3. Vooreerst dient erop gewezen dat verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn vader voor het National Directorate of Security (hierna: NDS) en verzoeker, door geen volledig zicht te bieden op zijn werkelijke familiale situatie, het onmogelijk maakte voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om een duidelijk zicht te krijgen op zijn werkelijke achtergrond en leefsituatie en die van zijn familieleden en zo ook zijn nood aan internationale bescherming.

Bij arrest nr. 209 013 van 7 september 2018 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoekers voorgehouden problemen met de taliban ongeloofwaardig waren en oordeelde de Raad voorts dat het voldoende aannemelijk was dat verzoekers familie zich in Jalalabad bevond en dat de veiligheidssituatie aldaar niet gekenmerkt werd door willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict. Dienaangaande staat in het arrest te lezen als volgt:

“(…)

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch stelt de Raad vast dat hij geen valabele argumenten bijbrengt die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven.

Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het volharden in de bewijskracht van zijn documenten en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker herhaalt immers louter zijn verklaringen dat de taliban hem wilde ontvoeren omwille van de werkzaamheden van zijn vader, doch hij gaat voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat de taliban hierbij verzoeker zou viseren en niet zijn vader. Waar verzoeker aanvoert dat hij niet over dezelfde beschermingsmaatregelen beschikte als zijn vader, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing terecht opmerkte dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn vader na zijn vertrek werd ontvoerd door de taliban (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 14), waaruit blijkt dat de taliban wel degelijk over de nodige capaciteiten beschikte om deze te ontvoeren. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden dat het aannemelijk is dat de taliban de tijd en energie zouden nemen om hem te ontvoeren.

Dit geldt temeer nu de geloofwaardigheid van zijn relaas verder wordt ondermijnd door zijn ongeloofwaardige verklaringen over de bedreigingen door de taliban. Verzoeker benadrukt dat de taliban wel degelijk tijd en moeite steekt in het versturen van dreigbrieven, doch dit verweer biedt geen afdoende verklaring voor de vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat de taliban in een dreigbrief kenbaar zou maken dat zij verzoeker zou willen ontvoeren, omdat dit het risico

inhoudt dat verzoeker en diens familie zouden vluchten. Verzoeker gaat er hierbij bovendien aan voorbij dat deze verklaring tegenstrijdig is met de inhoud van de door hem neergelegde dreigbrief, waaruit geenszins blijkt dat de taliban kenbaar maakt verzoeker te willen ontvoeren. Verzoekers loutere bewering in het verzoekschrift dat de “interpretatie van de bedreigingen van de Taliban niet altijd duidelijk [zijn], voor niemand” biedt geenszins een afdoende verschoning voor verzoekers incoherente en inconsistente verklaringen over de inhoud van de dreigbrief en het doel van de bedreigingen van de taliban. Er kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker coherente en consistente verklaringen kan afleggen over de bedreigingen die hij van de taliban ontving, in overeenstemming met de door hem neergelegde documenten. Gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing is dit echter niet het geval.

De bestreden beslissing merkte bovendien terecht op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de manier waarop de taliban te weten kwam dat zijn vader bij het NDS werkte, aangezien verzoeker verklaarde dat de taliban dit via dorpsgenoten te weten kwam, terwijl hij voordien had verklaard dat de dorpsgenoten niet op de hoogte waren dat zijn vader voor het NDS werkte. Verzoekers verweer dat de dorpsgenoten enkel wisten dat zijn vader voor de overheid werkte, is andermaal tegenstrijdig met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waar hij verklaarde dat “de taliban kwam dat te weten via de dorpsgenoten. Zij vertelden de taliban dat hij werkte voor de NDS. En ook works, en spionnen voor de amerikanen” (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 12). Verzoekers verklaringen zijn aldus duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de taliban via informanten op de hoogte werd gebracht van de werkzaamheden van zijn vader, merkt de Raad op dat dit een post factum verklaring betreft die bovendien geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde hierover.

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift bovendien zijn verklaringen dat zijn familie naar Jalalabad verhuisde en dat zij nadien terug verhuisden naar zijn dorp. Met de loutere herhaling van zijn verklaringen doet verzoeker echter geen afbreuk aan de pertinente en correcte vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker hierover inconsistente, vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de verblijfplaats van zijn ouders en de enveloppe die hem vanuit Afghanistan werd verstuurd. In de bestreden beslissing werd dan ook terecht geoordeeld dat verzoeker geen zicht wil bieden op de verblijfplaatsen en –omstandigheden van zijn familieleden na zijn vertrek uit Afghanistan.

Verzoeker betwist de overige pertinente en correcte motieven in de bestreden beslissing niet. De Raad stelt vast dat de motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Bij gebrek aan een dienstig verweer, worden deze motieven dan ook integraal overgenomen door de Raad:

“U slaagde er niet in de door u verklaarde gebeurtenissen die leidden tot uw vertrek uit Afghanistan aannemelijk te maken.

U stelde dat uw vader tewerkgesteld was als majoor bij het National Directorate of Security (NDS) van de provincie Kunar en dat de taliban daarom uw familie viseerden (CGVS, p. 2, 10, 11). Via u wilden de taliban uw vader dwingen zich bij hen aan te sluiten waardoor u Afghanistan diende te verlaten (CGVS, p. 10). Uw asielmotieven deden zeer onwaarschijnlijk aan en uw verklaringen waren doorspekt met incoherenties en tegenstrijdigheden.

Hoewel u aan het CGVS verklaarde dat uw vader zijn overheidsjob bleef uitoefenen tot na uw vertrek uit Afghanistan, meer bepaald tot op het moment dat hij ontvoerd werd, mag het dan ook verbazing wekken dat hij zichzelf in het door u voorgelegde bewijsstuk beschrijft als een ex-medewerker van de overheid, temeer dat u tegelijkertijd verklaarde dat hij deze brief schreef toen u zich zelf nog in Afghanistan bevond (CGVS, p.3, 11, + zie bevestigingsbrief overheid en vertaling in het administratief dossier). Aangezien uw verklaringen en het door u neergelegde bewijsstuk moeilijk te rijmen vallen werpt deze vaststelling al een donkere schaduw op de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende het beroepsprofiel van uw vader.

Verder rijzen heel wat vragen bij de door u aangehaalde gebeurtenissen. Vooreerst kan zich afgevraagd worden waarom de taliban specifiek u viseerden om de medewerking van uw vader te verkrijgen. U zei dat de taliban wilden dat uw vader zou stoppen met zijn werk en zich zou engageren voor de jihad van de taliban (CGVS, p. 13). Gezien uw vader weigerde raakten ze gefrustreerd en besloten ze u te ontvoeren om zo ook uw vader te kunnen grijpen (CGVS, p. 13). U stelde echter ook dat de taliban uw vader ontvoerden na uw vertrek uit Afghanistan en dat ze dat deden toen hij eens vertrok vanuit zijn kantoor (CGVS, p. 11). Daarmee geeft u feitelijk aan dat de taliban u helemaal niet nodig hadden om uw vader te kunnen ontvoeren. Zij wisten kennelijk waar zijn werkplaats was en hadden duidelijk de vaardigheden en de middelen om hem mee te kunnen nemen. Het houdt dan ook geen steek dat ze eerst tijd, energie en moeite in uw ontvoering zouden steken. Indien zij uw vader werkelijk naar het leven zouden gestaan hebben zoals u verklaarde, mag ervan uitgegaan worden dat ze zich wel rechtstreeks tot hem gericht zouden hebben en u als oudste zoon daarbuiten gelaten zouden hebben.

Het is ook geenszins aannemelijk dat de taliban überhaupt zouden gewild hebben dat uw vader zich bij hen zou aansluiten. Uw vader werkte voor het NDS. In die hoedanigheid was het zijn taak, zoals u zelf aanhaalde, om de geheimen van de vijanden van de overheid, c.q. de taliban te ontrafelen en die informatie aan de overheid te rapporteren (CGVS, p. 11). Een dienstdoend lid van de veiligheidsdiensten rekruteren zou voor de taliban een enorm groot risico inhouden. Er mag immers worden aangenomen dat de taliban op zoek zijn naar leden die ze in eerste instantie kunnen vertrouwen en die niet het potentieel in zich dragen binnen hun rangen te gaan spioneren voor de overheid. Toen u de vraag gesteld werd of het feit dat uw vader voor de geheime diensten van de overheid werkte geen gevaar zou betekenen voor de taliban, antwoordde u kortweg "nee" (CGVS, p. 13). Door dit louter te ontkennen slaagde u er vanzelfsprekend niet in deze beschouwing teniet te doen.

U was ook vaag en onduidelijk over hoe de taliban uw familie bedreigden en wat ze nu precies op welk moment van u wilden. Bij het begin van uw interview stelde u dat in de eerste dreigbrief die uw familie van hen ontving stond dat uw vader moest stoppen met zijn werk, zich bij de taliban moest aansluiten en indien hij dit weigerde hij en uzelf vermoord zouden worden (CGVS, p. 2). Daarna zei u dat in de eerste dreigbrief stond dat de taliban beslist hadden om u te ontvoeren om uw vader zo te verplichten zich bij hen aan te sluiten (CGVS, p. 10). Dan stelde u weer dat uw vader bedreigd werd door de taliban, weigerde op hun eisen in te gaan en dat dan pas sprake was van uw ontvoering (CGVS, p. 13). Uw verklaringen kwamen telkens ongeveer op hetzelfde neer, ware het niet dat u elke keer een andere nuance aanbracht in uw verhaal waardoor het voor het CGVS zeer onduidelijk werd wat de taliban concreet met uw familie van plan waren. Hiermee geconfronteerd veranderde u weer uw verhaal. Dan zei u dat uw familie de eerste dreigbrief ontving en dat uw vader pas twee dagen later door zijn collega's op de hoogte werd gebracht van het feit dat de taliban planden u te ontvoeren (CGVS, p. 13). In de dreigbrief zelf wordt overigens ook niets vermeld betreffende uzelf, maar valt enkel te lezen dat de taliban op de hoogte waren van de job van uw vader en dat hij hiermee diende te stoppen teneinde zijn krachten tegen de ongelovigen te kunnen gebruiken.

U sprak zichzelf ook tegen toen u gevraagd werd naar hoe de taliban te weten kwamen dat uw vader bij het NDS werkte. Toen gaf u aan dat de dorpsgenoten hen dat vertelden (CGVS, p. 12) terwijl u vlak daarvoor nog uitdrukkelijk te kennen gaf dat de dorpsgenoten wel wisten dat hij werkte, maar niet dat dat voor het NDS was (CGVS, p. 12).

Meer nog, u benadrukte dat volgens het beleid van het NDS niemand van de werknemers de toelating had zijn identiteit vrij te geven, dan wel met andere mensen over het werk te praten én dat uw vader dit beleid respecteerde (CGVS, p. 12). Het mag dan ook verbazing wekken dat de taliban informatie over het beroep van uw vader zouden gekregen hebben, net van de enige mensen die hier niks van af konden weten. U leek dit zelf te beseffen toen u vervolgens nog gauw stelde dat de taliban ook spionnen hadden, doch dit bleef slechts bij een blote, niet-onderbouwde bewering.

Daarenboven rijst de vraag waarom de taliban uw familie eerst een dreigbrief stuurden vooraleer tot actie over te gaan, zeker gezien u zelf aangaf dat de taliban wisten waar u en uw familie woonde (CGVS, p. 13). Uzelf zei dat de taliban nooit direct huizen aanvallen. Ze sturen eerst dreigbrieven en vallen pas aan op het moment dat hun eisen genegeerd worden (CGVS, p. 13). Dit houdt echter geen steek. U gaf aan dat de taliban reeds in de eerste dreigbrief aangaven u te zullen ontvoeren (CGVS, p. 10). Daarmee gaven ze u, en bij uitbreiding de rest van uw familie inclusief uw vader, schoon de kans te vluchten vooraleer zij u te pakken zouden kunnen krijgen, hetgeen u dan ook deed. De taliban investeren zo tijd en moeite in het versturen van dreigbrieven, om vervolgens hun doelwit onder hun neus te zien wegglijpen en dus allesbehalve te bereiken wat ze beoogden. De door u geschetste handelswijze van de taliban lijkt dan ook zeer weinig plausibel.

Nog minder plausibel is dat ze dit hierna – na een eerste mislukking – nog eens op dezelfde manier zouden aanpakken door een tweede dreigbrief naar uw familie te sturen waarin ze te kennen gaven uw familie overal in Afghanistan te zullen vinden en vermoorden (CGVS, p. 2, 14). Zo gaven ze uw familieleden duidelijk de boodschap dat ze nog steeds, ook na uw vertrek uit Afghanistan, voor hun leven dienden te vrezen en opnieuw de kans de taliban te ontvluchten. In dit licht is het overigens bijzonder opmerkelijk dat uw vader, na herhaaldelijke keren met de dood bedreigd te zijn geweest, zou beslissen gewoon verder te blijven werken. U haalde aan dat hij, behalve tijdens het regime van de taliban, nooit gestopt is met werken en dus bleef doorgaan tot op de dag van zijn ontvoering (CGVS, p. 11). Gezien de reputatie van de taliban is dit weinig geloofwaardig en doet dit op ernstige wijze de wenkbrauwen fronsen. Bovendien rijmt dit niet met de bevestigingsbrief van de autoriteiten betreffende uw problemen, waarin uw vader zichzelf introduceert als een ex-werknemer van de overheid. Temeer gezien u verklaarde dat hij deze brief schreef toen u nog in Afghanistan woonde (CGVS, p. 3).

Tot slot stelde u dat uw vader ongeveer acht à negen maanden voor uw interview op het CGVS ontvoerd werd door de taliban (CGVS, p. 3, 8, 9, 14). U wist er echter verbazingwekkend weinig over te vertellen. Het enige dat u kon zeggen was dat uw oom van moeders zijde u hiervan op de hoogte had

gebracht en dat het gebeurd was toen uw vader z'n kantoor verliet voor een missie van zijn werk (CGVS, p. 14). U wist ook niet of de taliban uw familie na de ontvoering van uw vader nog gecontacteerd hadden (CGVS, p. 14). Nochtans heeft u op dit moment nog steeds contact met uw oom (CGVS, p. 9) én vernam uw oom dit nieuws van de collega's van uw vader (CGVS, p. 14). In dit licht mag van u verwacht worden dat u hier toch op een iets doorleefdere en gedetailleerdere wijze over zou kunnen vertellen. Door zo karig te zijn met informatie over een dergelijke essentiële gebeurtenis, zeker in het kader van uw asielaanvraag, wekt u de indruk dat uw vader helemaal niet ontvoerd is.

Dit vermoeden wordt versterkt door een aantal tegenstrijdige verklaringen die u aflegde betreffende de huidige verblijfplaats van uw familieleden. Tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 16 februari 2016 zei u dat uw familieleden, inclusief uw vader, woonachtig waren in de stad Jalalabad (DVZ, Verklaring DVZ, vragen 13A en 17). Op het CGVS stelde u dan weer dat ze bij uw oom in een dorp in Nurgal woonden (CGVS, p. 8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zei u dat uw familie na uw vertrek uit Afghanistan inderdaad naar Jalalabad verhuisde, maar dat ze er maar 2,5 à 3 maanden bleven en dan terugkeerden naar Nurgal (CGVS, p. 9). Gegeven dat u in hamal 1394 (maart/april 2015) uit Afghanistan vertrok (CGVS, p. 14) en dat uw familie 2 à 2,5 maanden daarna naar Jalalabad verhuisde (CGVS, p. 9-10) moet dit omstreeks jauza/saratan 1394 (mei/juni/juli 2015) geweest zijn. Indien ze daar zoals u verklaarde 2,5 à 3 maanden verbleven moeten ze teruggekeerd zijn naar Nurgal in assad/sambula, ten laatste mizan 1394 (september/oktober 2015). Dit is bijna een half jaar voor uw interview bij DVZ, waardoor uw familie volgens uw verklaringen dan al lang terug in Nurgal had moeten wonen. Dat u bij DVZ dus aanhaalde dat ze in de stad Jalalabad woonden is een flagrante tegenstrijdigheid met wat u op het CGVS verklaarde.

Tijdens uw interview op het CGVS kon u dit overigens niet op afdoende wijze verklaren. U stelde zich bijzonder vaag, verwarrend en opnieuw tegenstrijdig op toen u dit trachtte uit te leggen.

U zei eerst dat uw familie 2,5 à 3 maanden in Jalalabad was toen ze van de taliban dreigementen kregen dat uw huis opgeblazen ging worden als ze buiten het district bleven wonen, waardoor ze terugkeerden (CGVS, p. 9). Toen u om verduidelijk gevraagd werd betreffende deze dreigementen antwoordde u naast de kwestie. U stelde dat uw vaders collega's hem zeiden dat ze u zouden vermoorden en uw familieleden kwaad zouden doen, waardoor hij hen vertelde te verhuizen naar Jalalabad (CGVS, p. 9). Toen u daarna nogmaals gevraagd werd naar de redenen waarom de taliban niet wilden dat uw familie in Jalalabad zou blijven wonen gaf u opnieuw geen duidelijke uitleg. Dan zei u dat de taliban informatie hadden gekregen dat u naar het buitenland was verhuisd en dat uw familieleden ongelovig waren geworden (CGVS, p. 10). Daarom werd u nogmaals de vraag gesteld, waarop u tijd leek te kopen door te zeggen dat u de vraag niet begreep om dan na een herhaling van de vraag uw verklaringen te wijzigen. Dan zei u plots dat uw familie verhuisd was naar Jalalabad omdat de taliban planden uw huis op te blazen en dat uw familie een moeilijk leven had in Jalalabad. Ze konden de huur van het huis in Jalalabad niet betalen en beslisten daarom terug te gaan (CGVS, p. 10). Het hoeft niet veel betoog om duidelijk te maken dat dit een uitleg was die veel te laat kwam en in combinatie met bovenstaande tegenstrijdigheden uw geloofwaardigheid verder sterk op de helling deed komen te staan.

Daarbij komt nog dat uw vader zelf een vraag tot bevestiging van de problemen schreef aan de autoriteiten en dat dit volgens u gebeurde op het moment dat u nog in Afghanistan woonde (CGVS, p. 3), terwijl op de brief zelf een datum staat van 22/12/1394 (12/13 maart 2016). Toen was u al enkele maanden in België. U verklaarde ook dat uw documenten u werden opgestuurd door uw oom van moeders zijde (CGVS, p. 3) maar op de envelop staat de naam van uw vader. U zei dat uw oom ze verstuurde in de naam van uw vader omdat hij zijn eigen taskara niet bij had, maar wel die van uw vader (CGVS, p. 3). Dit lijkt in het licht van bovenstaande wel allemaal té toevallig. Bovendien doet het bevreemdend aan dat uw oom, op weg om documenten te gaan versturen, dan zijn eigen taskara niet zou meenemen én dat het postkantoor genoeg zou nemen met een taskara van iemand anders die daarna dan diende opgestuurd te worden."

Op grond van deze vaststellingen besluit de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten zoals weergegeven door verzoeker, noch aan zijn verklaringen over de huidige verblijfsomstandigheden van zijn familieleden.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen niet vermogen te herstellen. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn omstandige motivering dat: "De door u neergelegde documenten doen hieraan geen afbreuk. Het militair notitieboekje van uw vader, het certificaat betreffende zijn opleiding in Rusland, zijn twee appreciatiebrieven, een foto van uw vader in Rusland, een foto van hem met zijn bodyguards en uw vaders badge van NDS tonen in zekere zin zijn beroepsbezigheden aan, doch zoals hierboven gemotiveerd kan geen geloof gehecht worden aan de daaruit volgende vervolgingsfeiten. De twee dreigbrieven van de taliban en de bevestigingsbrief van de autoriteiten betreffende de problemen konden dit niet herstellen. Aan documenten kan immers pas bewijskracht ontleend worden indien ze vergezeld worden van coherente en geloofwaardige

verklaringen, hetgeen zoals eveneens hiervoor vermeld in casu niet het geval was. Uw taskara en die van uw vader geven een indicatie van uw oorspronkelijke herkomstregio, doch bewijzen geenszins dat uw familie daar op dit moment nog steeds woonachtig is. Zoals hiervoor gemotiveerd bood u hier geen duidelijk zicht op én indiceert de enveloppe waarmee uw documenten u werden opgestuurd dat uw familie zich hoogstwaarschijnlijk op dit moment in de stad Jalalabad, een veilige regio in Afghanistan, bevindt (informatie betreffende de situatie in Jalalabad werd toegevoegd aan het administratieve dossier).”

Deze motivering is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier.

De Raad merkt nog op dat louter verzoekers profiel als familielid van personen werkzaam bij de Afghaanse autoriteiten niet kan volstaan om aan te tonen dat hij bij zijn terugkeer naar Afghanistan zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk te maken, quod non. Naast de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van de problemen die verzoeker ertoe hebben genoopt Afghanistan te verlaten, haalt verzoeker geen concrete, recente, geloofwaardig en ernstige, aan zijn profiel van familielid van personen werkzaam bij de Afghaanse autoriteiten gelinkte problemen aan. Hierbij dient opgemerkt dat uit de door verzoeker neergelegde bevestigingsbrief (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 14, nr. 9) kan blijken dat zijn vader thans niet meer werkzaam is voor de Afghaanse autoriteiten.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's "Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten;

en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoeker afkomstig is of waar hij leeft. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan, is de Raad van oordeel dat het voldoende aannemelijk is dat verzoekers familie zich in Jalalabad bevindt en dat in casu de veiligheidssituatie daar moet worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (Landeninformatie, stuk 15, nr. 1) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviseerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft het niet eens te zijn met deze analyse van de veiligheidssituatie, doch dat hij geen valabele argumenten bijbrengt ter weerlegging van bovenstaande vaststellingen noch van de gehanteerde landeninformatie.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad in de provincie Nangarhar als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse

andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij brengt geen andere elementen aan in dit verband.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Jalalabad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

(...)"

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale beslissingen, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.4. In het kader van het huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker op dezelfde motieven steunt die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, meer bepaald houdt hij vast aan zijn verklaringen over de problemen met de taliban. Verzoeker wijst daarnaast op een nieuw, bijkomend probleem, meer bepaald het feit dat hij reeds drie jaar een relatie zou hebben met een Belgische vrouw en zijn familie daarvan op de hoogte zou zijn gebracht, die hem niet langer als moslim beschouwen en hem reeds bedreigden via Facebook. Verzoeker stelt in dit verband zijn oom, die imam is, te vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan.

Ter ondersteuning van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker voorts nog een USB-stick neer met daarop audiobestanden alsook enkele 'prints' van Facebook.

In de bestreden beslissing wordt verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk verklaard omdat (i) het afleggen van verklaringen die volledig voortvloeien uit zijn vluchtrelaas hetwelk in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig werd bevonden, niets wijzigt aan deze vastgestelde ongeloofwaardigheid en de verklaring dat hij nog steeds gedood zal worden door de taliban niets toevoegt aan zijn relaas; (ii) met betrekking tot het nieuw element, meer bepaald verzoekers relatie met een Belgische vrouw en de daardoor ontstane controverse moet worden opgemerkt dat (1) verzoeker deze relatie niet eerder aanbracht, (2) verzoekers verklaringen over hoe zijn familie hiervan op de hoogte zou zijn gebracht onduidelijk zijn, (3) verzoekers 'prints' van de dreigementen die hij via Facebook zou hebben gekregen van zijn oom, alsook de audiobestanden geen enkele bewijswaarde hebben, zoals wordt toegelicht, (4) de door verzoeker voorgelegde foto's waarop hij te zien is met een vrouw privéfoto's betreffen die door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld en (5) de door verzoeker voorgelegde stukken in dit verband bovendien een bijzonder gesolliciteerd karakter vertonen, hetgeen tekenend is voor verzoekers gebrek aan oprechtheid en wijst op het eerder opportunistisch karakter van verzoekers verzoek en (iii) er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en verzoeker geen bewijs levert dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad.

2.3.5. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.7.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.7.2. In zoverre verzoeker nog verwijst naar het feit dat zijn jongere broer meegenomen zou zijn geweest op het ogenblik dat hij reeds op de vlucht was, dient te worden opgemerkt dat verzoeker nooit eerder gewag heeft gemaakt van de ontvoering van zijn jongere broer. Integendeel, hij maakte enkel melding van de ontvoering van zijn vader tijdens zijn vlucht uit Afghanistan, verklaringen dewelke in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig werden bevonden. Er dient te worden benadrukt dat het aan verzoeker is om voor de diverse asielinstanties de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het is dan ook niet ernstig dat verzoeker *a posteriori* dit gegeven aanbrengt. Te meer daar het een blote bewering betreft die verzoeker op geen enkele objectieve wijze staft en die bijgevolg allerminst afbreuk kan doen aan de vaststelling dat verzoekers voorgehouden problemen met de taliban, waaraan hij eveneens de ontvoering van zijn vader en jongere broer koppelt, reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig werden bevonden.

Zo verzoeker nog verwijst naar het feit dat hij de zoon is van een medewerker van het NDS en aldus een verhoogd risico loopt op vervolging, dient erop gewezen dat de Raad in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming reeds heeft geoordeeld dat de werkzaamheden van verzoekers vader niet kunnen volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd, dat hij de door hem aangevoerde vrees *in concreto* aannemelijk dient te maken en hij hierin niet slaagt. Te meer daar uit de door verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming voorgelegde bevestigingsbrief bleek dat zijn vader niet langer werkzaam was voor de Afghaanse autoriteiten. De thans door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stuk 11) vermag evenmin aan de voormelde vaststellingen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg

volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geveiseerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande en rekening houdend met het gewijsde van het arrest van de Raad van 7 september 2018 in gebreke.

Voor het overige brengt verzoeker geen concrete elementen bij om de vaststelling dat het louter vasthouden aan verklaringen die in het verlengde liggen van zijn reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas, hieraan niets wijzigen.

2.3.7.3. Voorts overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaande verzoekers relatie met een Belgische vrouw en hierdoor ontstane controverse op goede gronden als volgt:

“Immers, wat betreft uw verklaringen met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, namelijk uw relatie met een Belgische vrouw en de hierdoor ontstane controverse, moet immers worden benadrukt dat deze evenmin overtuigen. Zo is het vooreerst opmerkelijk dat ofschoon u beweerde reeds sedert drie jaar een relatie te hebben met deze dame en dit klaarblijkelijk gevoelig ligt binnen uw familie, u dit nooit eerder ter sprake zou hebben gebracht. Hoe dan ook meende u dat uw familie hiervan op de hoogte zou zijn gebracht, al bleek u niet zeker te kunnen stellen wie hiervoor verantwoordelijk was. Waarom iemand dat überhaupt zou doen, lijkt evenmin duidelijk. In ieder geval meende u door uw oom via Facebook te worden bedreigd, legde u hiervan ter staving een aantal 'prints' neer van chatgesprekken en audiobestanden, al kon ook dit niet overtuigen. Dergelijke 'prints' dragen immers geen enkele bewijswaarde daar zij gezien hun niet-officiële karakter eigenlijk door eender wie, eender waar kunnen worden geschreven. Dat iemand overigens zwart op wit op papier zou zetten u te willen doden, lijkt weinig doordacht. Ook de audiobestanden kunnen desgevallend door eender wie, eender waar worden ingesproken. Tot slot zij nog vermeld dat, wat betreft de foto's waarop u te zien bent met een vrouw, aan dergelijke privé-foto's evenmin enige bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Bovendien dient opgemerkt dat zowel uw foto's, prints alsook uw audiobestanden een bijzonder gesolliciteerd karakter lijken te dragen, hetgeen tekenend is voor uw gebrek aan oprechtheid en wijst op het eerder opportunistische karakter van uw verzoek.”

Aangaande de argumentatie dat verzoeker zijn relatie met een Belgische vrouw niet eerder heeft vermeld, voert hij in het verzoekschrift aan dat deze relatie slechts ontstond op 2 juni 2016 en dus na zijn eerdere verzoek om internationale bescherming in oktober 2015. Daarnaast benadrukt hij dat hij slechts sinds april 2018 samenwoont met zijn partner en verwijst hij naar de stukken van de burgerlijke stand te Leopoldsborg (verzoekschrift, stuk 3). De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker dit element nochtans niet heeft vermeld in het kader van de beroepsprocedure van zijn eerste verzoek om internationale bescherming voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dit ondanks het feit dat de terechtzitting bij beschikking van 12 juli 2019 werd bepaald op 30 augustus 2018 en dus na het ontstaan van verzoekers voorgehouden relatie, alsook na het ogenblik waarop hij zou zijn gaan samenwonen met zijn vriendin. Van verzoeker kan echter redelijkerwijze worden verwacht dat hij alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de verzoeker om internationale bescherming aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, *quod non in casu*. Dat hij deze relatie aldus niet heeft vermeld in het kader van zijn beroepsprocedure van zijn eerste verzoek om internationale bescherming ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en de ernst van de door hem voorgehouden vrees.

Waar verzoeker zijn relatie met de Belgische vrouw nog wenst te illustreren met het feit dat zijn *pro deo*-aanvraag geweigerd werd omwille van zijn samenwoning met A. L. (verzoekschrift, stukken 2 en 3), wijst de Raad erop dat het enkele feit dat verzoeker samenwoont met A. L. sinds 16 april 2018 geen bewijs is van het bestaan van een relatie tussen verzoeker en A. L., laat staan van het feit dat zijn familie hierachter zou zijn gekomen en hem hiervoor bedreigd zouden hebben. Ook de aan het verzoekschrift gevoegde foto's van verzoeker en een vrouw (stuk 12), alsook een 'outprint' van WhatsApp-berichten (stuk 13) kunnen geen bewijs vormen van een “*effectieve en affectieve relatie*” tussen verzoeker en A. L.. De Raad benadrukt dat privéfoto's alleen al door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen enkele garantie bieden wat betreft de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Deze foto's (verzoekschrift, stuk 12) bevatten derhalve geen enkele objectieve aanwijzing voor het daadwerkelijk bestaan van een relatie tussen verzoeker en A. L.. Aangaande de WhatsApp-berichten (verzoekschrift, stuk 13) merkt de Raad vooreerst op dat uit deze 'outprint' niet duidelijk is aan wie deze

berichten gericht zijn en wie dus de ontvanger van deze berichten zou zijn geweest. Daarnaast betreft deze conversatie, die zich uitstrekt over een periode van oktober 2017 tot februari 2018, voornamelijk het 'goede morgen' en 'goede nacht' wensen en het melden van thuiskomst. De Raad meent dat deze vaststellingen verder bijdragen aan het besluit van de commissaris-generaal dat de door verzoeker voorgelegde stukken aangaande zijn voorgehouden relatie een bijzonder gesolliciteerd karakter vertonen.

Met de argumentatie dat verzoeker een moslim is en A. L. katholiek, dat zijn familie dit geenszins aanvaardt, dat hij terecht vreest voor steniging door zijn eigen familie en dit blijkt uit de door hem voorgelegde Facebookberichten en audiobestand, beperkt verzoeker zich in wezen tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarmee hij niet vermag de voorgaande vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

2.3.7.4. Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en Jalalabad in het bijzonder wordt in de bestreden beslissing nog terecht geoordeeld als volgt:

*"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten,

of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de **situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland**. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org/>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org/>; het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt

voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de **situatie in de steden**, vooral de provinciehoofdplaatsen, **sterk verschilt van deze op het platteland**. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het **geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar**. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in de laatste maanden, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het **geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel**, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berm bommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het **duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn**. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door **enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP**, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een **grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt**. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de **typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend** is, en in alle drie de districten kan het **gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP**. Hoewel het **geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard** is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). De drie districten blijken daarentegen een **toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten**.

Waar blijkt dat de **Taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikt in Surkhrod** en het district als gecontesteerd wordt aangeduid door andere bronnen, dient erop gewezen te worden dat dit **niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw**. Er dienen immers **diverse objectieve elementen** in ogenschouw genomen te worden om in het kader van een **alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade** zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Volgende indicatoren worden in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten. Uit de analyse van de veiligheidsincidenten in het district Surkhrod blijkt dat in de rapporteringsperiode sprake was van 30 geregistreerde incidenten, waarbij geweld in het district voornamelijk doelgericht is, waarbij de doelwitten de Afghaanse veiligheidsdiensten of opstandelingen

betreffen, en er regelmatig melding gemaakt wordt van operaties van de veiligheidsdiensten waarbij opstandelingen worden gedood. Ook vielen in deze periode occasionele burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie **blijkt echter niet dat de betwiste controle in het district een dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie in Surkhrod** dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is louter op basis van hun aanwezigheid in het district.

Niettegenstaande er zich in het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Jalalabad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet."

Er dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 september 2019 een aanvullende nota met de COI Focus "Afghanistan. Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum)" van 26 augustus 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) bijbrengt, waarin deze informatie genoemd wordt bevestigd.

Met het louter betwisten van dit besluit, het betoog dat men ten onrechte wil voorhouden dat er in Afghanistan veilige regio's zijn en het verwijzen naar artikelen toegevoegd aan het verzoekschrift (stukken 8 en 10), toont verzoeker niet aan dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich steunt niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Wat betreft het reisadvies waaruit verzoeker citeert (verzoekschrift, stuk 8) benadrukt de Raad dat een reisadvies slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Afghanistan te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming van personen die de Afghaanse nationaliteit bezitten. De Raad ziet voorts niet in hoe een artikel over uitspraken van president Trump over Afghanistan en meer bepaald hoe hij het land "in 10

dagen van de kaart kan vegen" (verzoekschrift, stuk 10) een ander licht kan werpen op voormelde analyse.

Waar verzoeker nog betoogt dat een reis over land, meer bepaald van de luchthaven van Kabul naar de stad Jalalabad, in geen enkel opzicht veilig is, benadrukt de Raad dat uit de beschikbare informatie en voorgaande analyse blijkt dat het grootste probleem op deze weg van Kabul naar Jalalabad de onveilige verkeerssituatie blijkt te zijn die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar zijn risicoprofiel omwille van de (vroegere) werkzaamheden van zijn vader voor het NDS, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd uiteengezet in punt 2.3.7.2..

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw verwijst naar zijn voorgehouden problemen met de taliban en zijn familie omwille van zijn relatie met een westerse, katholieke vrouw, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat aan deze problemen geen geloof kan worden gehecht, zodat deze problemen niet kunnen worden beschouwd als een hinderpaal in hoofde van verzoeker om zich in de stad Jalalabad te vestigen in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Zo verzoeker nog hekelt dat hij afkomstig is van Bar Nurgal en geenszins van Jalalabad en de evaluatie van de veiligheidssituatie aldaar aldus totaal naast de kwestie is, gaat hij er volledig aan voorbij dat in 's Raads arrest nr. 209 013 van 7 september 2018 werd geoordeeld dat het voldoende aannemelijk is dat verzoekers familie zich in Jalalabad bevindt en bijgevolg de veiligheidssituatie aldaar dient te worden beoordeeld. Ook met de kaarten van respectievelijk Bar Nurgal en Jalalabad (verzoekschrift, stuk 9), waaruit blijkt dat Bar Nurgal geen deel uitmaakt van Jalalabad - een gegeven dat niet wordt betwist door de Raad -, kan verzoeker geen ander licht werpen op de vaststelling dat in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming is komen vast te staan dat in zijn hoofde, gelet op zijn verklaringen, de veiligheidssituatie in Jalalabad in rekening dient te worden genomen.

2.3.8. Ook de door verzoeker in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming bijgebrachte documenten kunnen zijn geloofwaardigheid niet herstellen.

Met betrekking tot de USB-stick met audiobestanden en *'prints'* van Facebook (administratief dossier, map 'Documenten'), de afwijzing van verzoekers *pro deo*-aanvraag en de attesten van de Burgerlijke Stand te Leopoldsborg (verzoekschrift, stukken 2-3), alsook de foto's van verzoeker en zijn voorgehouden vriendin (verzoekschrift, stuk 12) en *'screenshots'* van WhatsApp-berichten (verzoekschrift, stuk 13) kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd uiteengezet in punt 2.3.7.3..

Het attest van de Christelijke Mutualiteit van 19 maart 2019 (verzoekschrift, stuk 4), de verklaring van het OCMW te Leopoldsborg van 19 maart 2019 (verzoekschrift, stuk 5), het attest van de RVA van 21 maart 2019 (verzoekschrift, stuk 6) en bewijzen van tewerkstelling (verzoekschrift, stuk 7) - waarvan verzoeker verklaart dat zij aanduiden dat hij geen aanspraak op maken op een ziekte-uitkering, leefloon of werkloosheidsuitkering en hij bovendien steeds getracht heeft te werken, hetgeen hij ook deed in het najaar van 2018 in de horeca - staan volkomen los van de asielpcedure en zijn van geen enkel belang voor zijn verzoek om internationale bescherming.

Het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken inzake Afghanistan (verzoekschrift, stuk 8), de kaarten van Afghanistan, in het bijzonder Bar Nargul en Jalalabad (verzoekschrift, stuk 9), het krantenartikel, "*Trump zegt dat hij Afghanistan "in 10 dagen van de kaart kan vegen" - Afghaanse overheid wil uitleg*" van Het Laatste Nieuws van 24 juli 2019 (verzoekschrift, stuk 10) en het internetartikel "*National Directorate of Security*" van Wikipedia (verzoekschrift, stuk 11), werden hoger reeds besproken. De Raad benadrukt in dit verband nog dat deze informatie van algemene aard is en geen betrekking heeft op verzoekers persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de

aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.9. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,